

Titan.

Stojim na gori sam.
 Nad mano, pod menoj besni viharna noč.
 Ognjeno se nebo odpira
 in grom bobni, kakor neba
 bi rušil se obok.
 Ne veka čuk in volk ne tuli,
 po duplih, jamah se je vse poskrilo:
 Ta bojazljivi svet!
 Ne vidim žive duše,
 zaprlo v tesne hrame se je vse;
 nad mano, pod menoj besni viharna noč.
 Nebo, nebo za eden hip očem
 posodi mojim blisk ognjeni,
 le edenkrat bi strahovito,
 grozeče se ozrl po svetu rad,
 le edenkrat pogledal bojazljivcem
 v oči poniglave in plašne,
 da strepetali bi kot črvi!
 Nebo, nebo, le za trenotek grlu
 posodi mojemu bobneči grom —
 le edenkrat zarjul bi rad,
 da čuje celi svet:
 Sovražim te, zalega
 človeška, iz srca! . . .

Kazimir Radič.

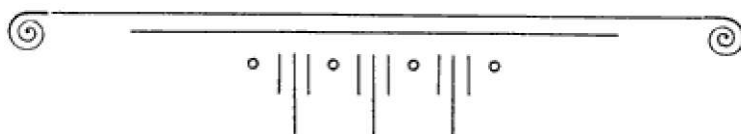
Prišel bo čas . . .

Prišel bo čas, in pota naju
 se bodeta ločila,
 in v daljnem tam in tujem kraju
 me boš ti pozabila.

Jaz pa bom šel sam dalje . . . dalje,
 brez ciljev, brez pomoči.
 Ah, cilje moje vse končal je
 dih tvoje duše žgoči!

A. Gradnik.

LJUBLJANSKI ZVON

Prišel je vlak . . .

Noč. Sam sedí v čakalnici in dremlje
 v baržunastem fotelju. Iznad stropa
 razliva luč električni lesteneč
 po vsej dvorani tihi. Zdajpazdaj
 napade suh ga kašelj, da se strese.
 V zrcalu stenskem vidi pred seboj
 obraz svoj blede. Zunaj na peronu
 cingljajo zvončki pesem monotonsko.
 In vlaki požvižgavajo in s hrupom
 kateri prisopiha na postajo.
 Vrtar prikaže se za hip, naznani
 smer vožnje z basom svojim ohripelim
 pa spet izgine ko ponočni duh
 med vrati . . . Ah, kdaj pride vlak njegov,
 ki ga ponese proti severu
 domov, domov! . . . In spet zakašlja votlo.
 Še celo uro čakati bo treba
 na tej postaji — celo dolgo večnost!
 Zakaj ne more poleteti kar
 črez gore in doline, da bi prej
 pokazal se nevesti svoji dragi,
 da skoro čisto zdravega se čuti . . .
 In zopet kašelj . . . Pa saj to 'ni nič!
 To le tako spomini so poslednji
 bolezní hude, ki pa je minula.

In pa sprememba zraka vpliva nanj;
 povrhu danes je deževen dan.
 Prehladil se nemara spet je malko
 na dolgi vožnji . . . Nič posebnega . . .
 Popolnoma se čuti zdravega . . .

O, morje, morje! Ti si lek najboljši!
 Ti delaš čudesa. O, zlata Nizza!
 Kako se človek tamkaj prerodí!
 Tik na pobrezju, pod košatoj palmoj
 posedal dan na dan je. Pod nogami
 valovi butali so ob skalovje
 in brizgali visoko bele pene,
 veselo, razposajeno šumeč.
 In bolj ko se počutil je bolnika,
 čim slabše volje sedel tam je kdaj
 na klopi svoji, tem živahneje
 pred njim je pljuskalo, bučalo morje,
 baš kakor da bodriti ga je htelo,
 preganjati iz glave mu obup
 in črne, smrtne misli iz srcá.
 In včasí zdelo se mu je celó,
 da kliče plima mu naraščajoča:
 »Pogum, pogum, prijatelj, le pogum!
 Ozdraviš, ej, ozdraviš prav gotovo!
 Povrne prejšnja se ti čila moč.
 Glej, svet je krasen kakor božji sen,
 in ti premalo vžil si ga doslej . . .«
 Kako je dihal vase morski vzduh
 okrepčujoči, aromatični!
 Kako pregrevalo je južno solnce
 premrle, hladne mu, otrple ude!
 In glej, povračala se mu je moč,
 in zdelo se mu je, da mu po žilah
 že kroži nova, pomlajena kri . . .
 Živeti, ah, živeti bi še hotel!
 Živeti, vživati in delati,
 boriti še bi hotel se na svetu
 s tirani za pravičnost in resnico . . .
 In tam ob morju na Rivieri rajski

začel je nadejati se na novo.
 Tam okrog njega plulo je življenje
 po ulicah in po buljvarjih pestrih ---
 a on si vživati ga upal ni . . .
 Najrajši le posedal je ob morju
 na svoji klopi tam v samotnem kotu.
 Poredkoma je prišel mimo kdo.
 Pač! Zadnje dni je šetala onod
 prelestna črnolasa Rusinja
 pa čitala — seveda Gorkega! —
 ter vsakikrat ozrla se je nanj
 pomilovalno . . . Da, ta Rusinja!
 Še zdaj jo vidi živo pred seboj . . .

Kdaj pride vlak, kdaj pride vlak njegov?
 To čakanje! Ah, to je cela večnost!
 Kazalo se pomiče na polnoč. —
 Še četrtniko ure! . . . Na peronu
 cingljajo zvončki, sicer vse je tiho.
 Še četrtniko — in potem naprej
 ponese že domov ga brzovlak . . .
 Kakó mehko sloni se tu v fotelju,
 kako mu dobro deje nočni mir!
 Kako se čuti lahkega nocoj!
 Nič več ga ne duši, ne bôde v prsih.
 Le spanec sili na oči mu trudne.
 Zazdí se mu, da spet sedi ob morju.
 Zdaj — tista Rusinja stoji pred njim
 v obleki beli . . . Da, da, to je ona!
 In zdaj je položila mu na čelo
 desnico svojo hladno kakor led,
 pa mu zašepetala na uhó:
 »Tvoj vlak je prišel ta trenutek! Vstopil!
 Popelje v domovino te, v Nirvano!«

A. Aškerc.

